

Πατήρ Δαμασκηνός Ζαχαράκης: Ο ποιητής της Οίτης, ο ανατόμος των ψυχών

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Πεμπουσία](#)· [Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Πέντε χρόνια συμπληρώνονται φέτος από την εκδημία του Καθηγουμένου της Ιεράς Μονής Αγάθωνος Αρχιμανδρίτη π. Δαμασκηνού Ζαχαράκη.

Ήταν 23 Ιουνίου 2017 όταν, την ζεστή εκείνη ημέρα του θέρους, σύννεφα της ανθρώπινης θλίψης γέμισαν τον ουρανό της Οίτης στην αναγγελία της λυπητερής είδησης.

Τα σύννεφα της λύπης και τα δάκρυα, όμως, δεν άργησαν να μετατραπούν σε χαρά και αυτό διότι ο μακαριστός Γέροντας, πλέον, μετέβαινε στην ποθεινή πατρίδα, τον ουρανό.

Ο βίος

Γεννημένος το 1950 στο Νέο Αργύριο Ευρυτανίας ο κατά κόσμος Δημήτριος Ζαχαράκης, γόνος ευσεβών ανθρώπων του μόχθου, του Θεοφάνη και της Χαρίκλειας, από μικρός εκδήλωσε την αγάπη του για την εκκλησία και την ιερωσύνη. Από τα όμορφα Ευρυτανικά βουνά μετέβη στη Λαμία όπου ολοκλήρωσε τις σπουδές του στην Εκκλησιαστική Σχολή η οποία αποτέλεσε καθοριστικό σταθμό για τον μετέπειτα βίο του καθώς, εκεί, συνδέθηκε πνευματικά με τον Ηγούμενο της Μονής Αγάθωνος π. Γερμανό Δημάκο, τον παπά Ανυπόμονο της Αντίστασης, και με τον π. Βησσαρίωνα, τον προσφάτως αναγραφέντα στο Αγιολόγιο της Ορθοδόξου Ανατολικής Εκκλησίας ως Όσιο Βησσαρίωνα τον Αγαθωνίτη.

Η θεολογική κατάρτιση του π. Δαμασκηνού ολοκληρώθηκε στην Θεολογική Σχολή της Θεσσαλονίκης, της οποίας κατέστη πτυχιούχος. Από το 1980, ως λαϊκός αρχικά, μέχρι και τη συνταξιοδότησή του, δίδαξε ως καθηγητής τα ιερά γράμματα της θεολογικής επιστήμης στο Εκκλησιαστικό Γυμνάσιο και Λύκειο Λαμίας.

Εκατοντάδες παιδιά, πολλά από τα οποία αξιώθηκαν της ιερωσύνης και της Αρχιερωσύνης στη συνέχεια, είχαν τη μεγάλη ευλογία να τον έχουν καθηγητή. Γλυκός και βιωματικός δάσκαλος, χωρίς να επιδεικνύει αυστηρότητα, ο π. Δαμασκηνός είχε ως βασικό στόχο να διδάξει το Ορθόδοξο ήθος όπως αυτό απορρέει από τη διδασκαλία του ευαγγελίου και την παράδοση της Εκκλησίας.

Το σπίτι του π. Δαμασκηνού ήταν η Μονή Αγάθωνος. Όπως αναφέρει ο βιογράφος του: «Η αγάπη του για την Εκκλησία και τον μοναχισμό, ο σεβασμός στην αγία εικόνα της Παναγίας της Αγάθωνης και στον Όσιο Αγάθωνα, και ο ιερός σύνδεσμος του με τον ηγούμενο της Μονής π. Γερμανό και τον αγιασμένο πνευματικό π. Βησσαρίωνα, τον κράτησαν για πάντα στο μοναστήρι». Πράγματι, έτσι συνέβη. Από τα χρόνια του διορισμού του στο Εκκλησιαστικό Σχολείο μέχρι και την κοίμησή του παρέμεινε στην μάνδρα του Αγάθωνα. Αφοσιωμένος στην Παναγία, τα ιερά γράμματα και τη μέριμνα για τις ψυχές των ανθρώπων.

Εκάρη μοναχός τον Νοέμβριο του 1992 και έλαβε τους δύο πρώτους βαθμούς της ιερωσύνης από τον μακαριστό Μητροπολίτη Φθιώτιδος κυρό Δαμασκηνό καθώς και το οφίκιο του Αρχιμανδρίτη. Τον Ιούλιο του 1993 εξελέγη παμψηφεί από την αδελφότητα της μονής Αγάθωνος ηγούμενος αυτής. Με τις πνευματικές του δυνάμεις κατάφερε να ξεπεράσει κάθε δυσκολία του βίου. Όλα τα εναπέθετε στη χάρη της Παναγίας και την πρόνοια του Θεού. Ακόμα και η σκληρή δοκιμασία με τον καρκίνο δεν τον πτόησε. «Μάνα όλα τα αφήνω στα χέρια σου», είπε, γονατιστός και με δάκρυα στα μάτια στην εικόνα της Παναγίας της Αγαθωνίτισσας λίγος πριν την αναχώρησή του στο Μαϊάμι των Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής όπου υποβλήθηκε, τον Ιούλιο του 1996, σε επιτυχημένη μεταμόσχευση ήπατος. Ευγνώμων για την εξέλιξη αυτή ποτέ δεν ξέχασε τον άγνωστο δότη για τον οποίο έκτοτε προσευχόταν και τελούσε μνημόσυνο κάθε χρόνο.

Ο ποιητής της Οίτης

Ένα ιδιαίτερο χάρισμα το οποίο είχε από νεαρή ηλικία ο μακαριστός γέροντας, ήταν η ποίηση. Η σκέψη και τα συναισθήματά του ξεδιπλώνονταν σε στίχους. Όπως ο ίδιος εκμυστηρευόταν συχνά: «όταν θέλω να πω κάτι το λέω με ποιήματα». Σε αυτά αποτυπωνόταν όλα του τα βιώματα. Τα όμορφα χρόνια στο χωριό, η φτώχεια, οι δυσκολίες της ζωής, η αγάπη για τους ανθρώπους, την πατρίδα, την Εκκλησία, την φύση, την πίστη. Όλα αυτά τα ποιήματα είναι πλέον συγκεντρωμένα σε δύο ποιητικές συλλογές. Τις «Αγαθωνίτικες Μαρτυρίες» και τους «Στοχασμούς από τον Αγάθωνα» με επιμελητή των εκδόσεων τον Ομότιμο Καθηγητή της Φιλοσοφικής Σχολής Αθηνών κ. Γεώργιο Σπανό. Τα ποιήματα αυτά γράφτηκαν στο κελλί του, άλλα στο σχολείο και άλλα τις ώρες της μεγάλης

δοκιμασίας του στο κρεβάτι του πόνου. «Είναι οι στίχοι του στοχασμοί, που εκφράζουν βιώματα και περιγράφουν πρόσωπα και γεγονότα», έγραφε ο μακαριστός Μητροπολίτης Φθιώτιδος κυρός Νικόλαος.

Αφετηρία των ποιημάτων ήταν πάντα το μοναστήρι καθώς, ο πρώτος που τα διάβαζε, ήταν ο π. Γερμανός Δημάκος. Δικαίως, λοιπόν, θεωρούμε ότι ο π. Δαμασκηνός θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως ο ποιητής της Οίτης, στις πλαγιές της οποίας είναι φωλιασμένη η ιστορική μονή. Όπως έγραφε ο συγγραφέας και λαογράφος της Ρούμελης, Ζάχος Ξηροτύρης, «Οι Αγαθωνίτικες Μαρτυρίες του ηγουμένου Δαμασκηνού είναι μια ποιητική απόσταξη, άψογη τεχνικά και γεμάτη φιλοσοφικό στοχασμό. Ο ποιητής μας αναδεικνύεται σε ανατόμο της ρουμελιώτικης ψυχής..... Ξέρει καλά να γίνεται ανατόμος ψυχών και ποτέ δεν ξεμακραίνει από τον στόχο του».

Ανατομία ψυχών «Εις τον Τάφον του Γέροντος»

Ανατόμο ψυχών τον χαρακτηρίζει ο αείμνηστος Ξηροτύρης. Στην πράξη την ανατομία αυτή, μεταξύ πολλών ποιημάτων, την βλέπουμε σε αυτό με τίτλο «Εις τον Τάφον του Γέροντος». Ένα ποίημα που έγραψε ο π. Δαμασκηνός τον Ιανουάριο

του 2000, έξι χρόνια πριν την εκταφή του Οσίου Βησσαρίωνα και το θαυμαστό γεγονός της αφθαρσίας του σκηνώματος, με αφορμή τη συγκινητική προσέλευση των πιστών στον τάφο του. Το ποίημα, το οποίο τοποθετήθηκε σε σημείο στον χώρο που ήταν ενταφιασμένος ο π. Βησσαρίωνας, μαρτυρούσε την αγιότητα του ανδρός γεγονός το οποίο κατέθεταν χιλιάδες πιστοί. Γράφει:

Εις τον τάφον αυτόν αυτόν, Άγιος Γέρων κοιμάται,

Ευσεβείς χριστιανοί, ευλαβώς προσκυνάτε.

Εις τον τάφον αυτόν ενοικεί ευλογία,

κι απ' τα άγια οστά αναβλύζει ευωδία.

Βησσαρίωνα θείον επαινέσωμεν πάντες,

Συμψαλλάτωσαν πάσαι αι ουράνιαι μπάντες.

Για τον άγιο Πατέρα, που δικαίως τιμάται,

η Αγάθωνος μάνδρα, σεμνυνομένη καυχάται.

Η Φθιώτιδα πάσα, Θεσσαλία ομού,

Στον πατέρα προστρέχει, με καρδιά και νου.

Τον πατέρα και φίλον, της ζωής αρωγόν,

Τον προστάτην τον θείον, των ψυχών οδηγόν.

Εξομολόγον τον μέγα, των ψυχών κουφιστήν,

Αμαρτιών αναιρέτην, τη Θεού προσταγή.

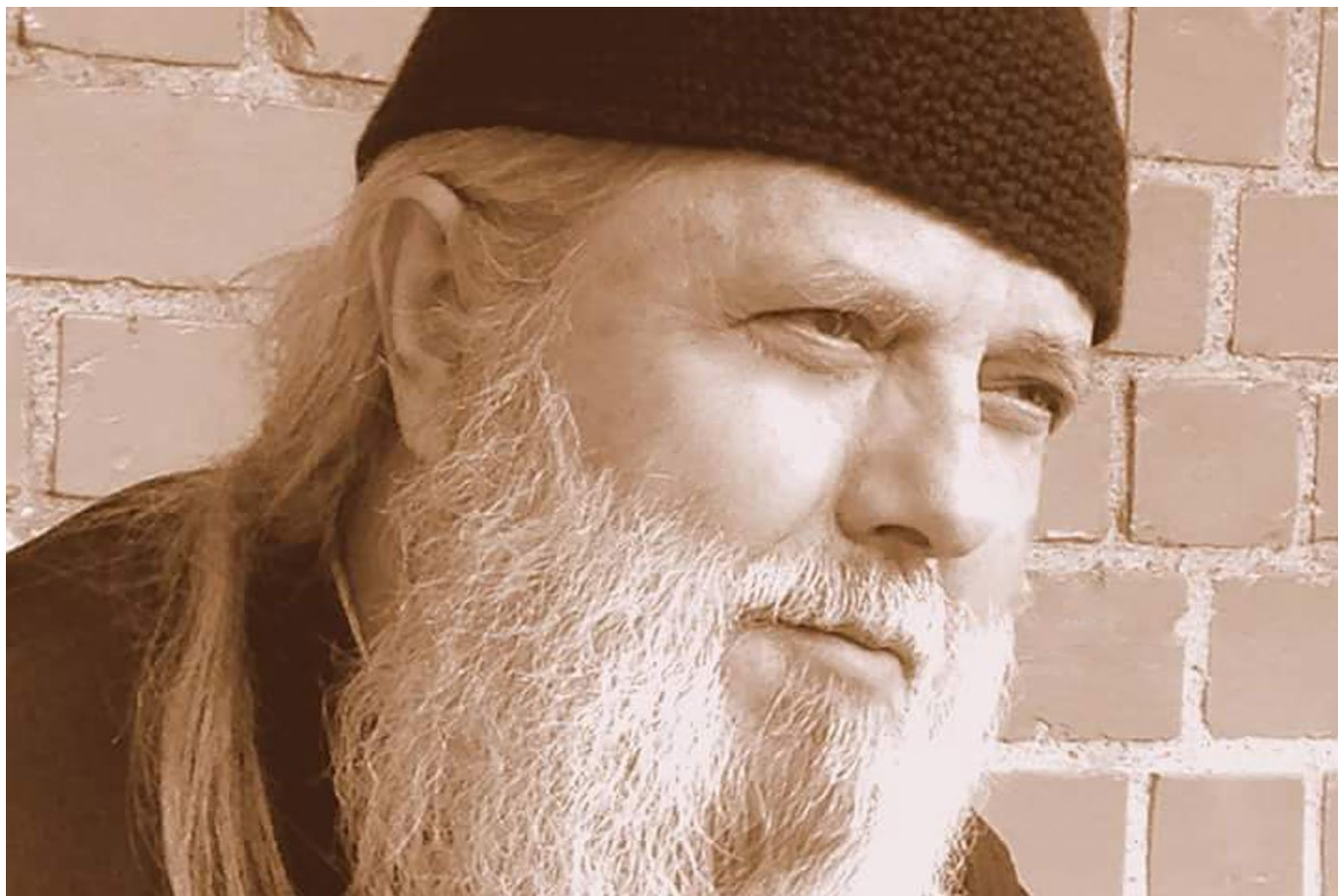
Των Γερόντων ο Γέρων, σπουδαστών ο τροφός,
ειρηνάρχης των οίκων, των πτωχών βοηθός.

Ορφανών ο πατέρας, των χηρών κομιστής,
πονεμένων ο πλούτος, της μονής φροντιστής.

Προσεγγίσωμεν ώδε την αγίαν σορόν,
Αρυσώμεθα πάντες, της ψυχής θησαυρόν.

Επίλογος με προσκλητήριο αγάπης

Έξι χρόνια μετά, στις 3 Μαρτίου 2006 η προαίσθηση και η ακλόνητη μαρτυρία των πιστών που συνέρρεαν να προσκυνήσουν στον τάφο, επιβεβαιώνεται. Ο Γέροντας Βησσαρίωνας φανερώνεται με την αφθαρσία του σκηνώματός του ως «Σημείο του Ουρανού» με τον π. Δαμασκηνό να βιώνει πρώτος το άρωμα της αγιότητας. Όπως σε κάθε στάδιο της ζωής του απέφευγε τον σκανδαλισμό και την υπερβολή, το ίδιο έπραξε και εκείνες τις κρίσιμες ημέρες. «Άφησε τον Άγιο Βησσαρίωνα να μιλήσει ως μαρτυρία ζωντανή. Μοναδική του σκέψη και μέλημα ήταν να αναφανεί η αλήθεια της ορθοδοξίας και όχι να εμπλακεί σε ατελέσφορες αντιπαραθέσεις που εύκολα γεννούν οι σκοπιμότητες», γράφει σε σημείωμά του ο επιμελητής των ποιημάτων κ. Γεώργιος Σπανός.

Κλείνουμε το μικρό αυτό αφιέρωμα στη μνήμη του π. Δαμασκηνού Ζαχαράκη, με στίχους-προσκλητήριο στο μυστήριο της αγάπης:

Ελάτε κοντά Του γρήγορα να δείτε την αγάπη,
μη μακριά Του στέκεστε να ζείτε στην απάτη....

...Ελάτε, σας παρακαλώ, να γίνουμε όλοι ένα,
να κάνουμε μιά προσευχή, μαζί και αδελφωμένα.

Πηγή: pemptousia.gr